

ker, arbejdsnedlæggelser, blokader osv. hører til dagligdagen, og hvor problemerne på arbejdsmarkedet er langt mere udbredte.

Vi skal holde fast i, at det danske arbejdsmarked og det nordiske arbejdsmarked ikke er reguleret i lov, men ved aftale. Det er man i EU ikke enig i, for hovedparten af EU's lande har en helt anden tradition. Her har man netop regler om minimumslønninger, regler om betingelser for arbejdets udførelse og en lang række andre indskrænkninger i det, som for os virker så naturligt, nemlig at man kan aftale sig frem.

Problemet er bare, at i takt med at EU skal regulere mere og mere, at i takt med at landene skal ensartes mere og mere, jamen så støder de to modeller sammen. Man kan tale om den nordeuropæiske og den kontinentale model, og de er ganske enkelt uforenelige, for man kan ikke både have en aftale og en lov. En af delene må gælde; begge dele giver det rene anarki. Hvem skal så vinde? Ja, som i alle andre sager vælger EF-Domstolen, når den bliver hørt, at vælge det indre markedes vej. Hensynet til det indre marked, hensynet til varernes, kapitalens, arbejdstagernes og tjenesteydelsernes fri bevægelighed går forud for alt det andet, også forud for den danske og den nordiske aftalemodel.

Det vil vi ganske enkelt ikke acceptere. Vi vil ikke sidde stiltiende i Dansk Folkeparti og blot observere, når EU på endnu et område æder sig ind på det, vi troede var dansk suverænitet. Så spørger man: Hvordan kan man ændre på den udvikling? Der er givet en række svar. Vi har hørt SF, vi har hørt Socialdemokraterne, og vi har hørt Det Radikale Venstre tilslutte sig en tanke om, at en topmødeerklæring nok vil være en bremse for det hele. Vi har hørt regeringspartiet Venstre tale om, at vi bare skal være rolige, og at vi bare skal lade være med at genere EU så meget, så kommer der nok ikke flere angreb på den danske aftalemodel.

Min forventning er bare, at ingen af de løsningsmodeller vil afstedkomme det forventede resultat, for EF-Domstolen har kun respekt for og skal, på den måde som EU er bygget op, kun have respekt for traktaterne og erklæringer, som har samme juridiske værdi som traktaterne, og det er altså kun protokoller. Så derfor er det svaret, hvis man på nogen måde mener det alvorligt, når man siger, at man skal bevare den danske aftalemodel. Det kan være meget godt at tale om ændringer i udstationeringsdirektivet, og det kan være meget godt at tale om indskrænkninger i de danske regler generelt, men det vil

ikke føre til det ønskede resultat, hvis man, som vi gør i Dansk Folkeparti, insisterer på, at den danske aftalemodel er ukrænkelig.

Man kan kun få det resultat ved at indføre en bestemmelse enten i selve traktaten – eller de to traktater, der lægges op til ved Lissabontraktaten – eller ved en protokol. Det sidste er klart det enkleste, og det er gjort i et hav af tilfælde. Irland har en protokol, der definerer, hvordan man skal fortolke en eller anden specifik bestemmelse i den irske grundlov. Vi har selv en protokol, som sikrer de fire danske forbehold. Vi har en protokol, som sikrer, at vi selv kan regulere forholdene for erhvervelse af ejendomme.

Område på område har vi protokoller, som meget nøjternt specificerer, hvordan bestemte regler i traktaten skal fortolkes og forstås. Og der er det jo egentlig en meget logisk følge, at vi netop aktualiseret af de graverende domme, vi har fået i Vaxholm-, Viking- og Ruffertafgørelserne, siger, at en sådan ting vil vi også have på arbejdsmarkedet, at vi også vil have en protokol, som på linje med det, vi kender fra sommerhusreglen, sikrer den frie aftalemodel.

Kl. 16:44

Der er jo ingen, der forestiller sig, at vi ville kunne fastholde f.eks. særregler for erhvervelse af sommerhuse, som vi i den grad har i dag, uden en protokol. I hvert fald kun de allermest naive tror, at den irske forfatning ville blive respekteret af EF-Domstolen, hvis ikke Irland havde en protokol. Domstolen har jo i et utal af afgørelser sagt, at de nationale forfatninger, grundlove, er underlagt EU-reglerne, de er underlagt principperne om det indre marked.

Derfor er en protokol det eneste redskab, vi har, hvis vi ønsker at tøjle EF-Domstolen. Derfor er det logiske svar, når man hører alle bekymringerne om den undergravende virksomhed fra EF-Domstolen og EU's institutioner generelt imod den frie aftalemodel, at insistere på en sådan protokol. Og der må man bare sige, at det er meget muligt, at det lyder godt med en arbejdsgruppe, som i øvrigt har en kompetent formand og kompetente medlemmer – jeg har intet negativt at sige om de mennesker; jeg synes, de er godt udvalgt – men spørgsmålet er bare: Hvad er præcis den arbejdsgruppes kompetence?

Hvad har det præcis af betydning, at alle de EU-villige partier indgår en aftale den 21. februar, som siger, at man fastholder arbejdsmarkedspolitikken på de frie aftaleretlige principper? Hvad har det af betydning? Her i Folketinget har det åbenbart en stor betydning, for de EU-